

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci navrhovatelky: **JUDr. P. S.**, zast. JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Olbrachtova 599/8, Mladá Boleslav, proti odpůrci: **město Bakov nad Jizerou**, se sídlem Mírové náměstí 208, Bakov nad Jizerou, zast. Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) A. K., II) V. J., III) J. K., IV) P. K., V) P. Š., VI) R. Š., VII) Z. Š., VIII) Z. Š., IX) R. S., X) I. A.**, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu města Bakov nad Jizerou vydaného dne 11. 12. 2017 usnesením zastupitelstva odpůrce č. Z109/7-2017, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, čj. 43 A 39/2018-79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Navrhovatelka **je p o v i n n a** zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši **8 228 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka se u krajského soudu v řízení vedeném podle § 101a s. ř. s. a násl. domáhala zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Bakov nad Jizerou, vydaného dne 11. 12. 2017 usnesením zastupitelstva odpůrce č. Z109/7-2017, a to v části textového i grafického vymezení zastavitelných ploch Z.BU.4., P.BU.1, P.BU.2, Z.BU.2, Z.BU.3, a pozemků st. p. č. X v k. ú. B. a a p. č. X v k. ú. H. u B. n. J.. Navrhovatelka je podílovou spoluvlastnicí pozemků p. č. X a st. p. č. X (jehož součástí je stavba č. p. X), které se nachází v k. ú. B. Je přesvědčena, že k podání návrhu je aktivně věcně legitimována, jelikož napadený územní plán zasahuje do jejího vlastnického práva.

[2] Krajský soud návrh na zrušení části územního plánu odpůrce zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] Navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní předně odpůrci vytyká nerovný přístup k účastníkům řízení. Odpůrce posoudil odlišně námitku stěžovatelky a připomínku starosty, přestože obě podání obsahovala stejný požadavek na omezení zastavitelnosti území. Rozdíl byl pouze v tom, že připomínka starosty se vztahovala ke k. ú. Z. (lokality Z.ZV.4), zatímco námitka stěžovatelky ke k. ú. B. (lokality Z.BU.4). Odpůrce bez dalšího vyhověl starostově požadavku v připomínce na stanovení minimální velikosti stavební parcely 2 000 m². Obdobný požadavek stěžovatelky v námitce však vypořádal pouze všeobecným odkazem na územní studii, která měla podrobněji posoudit řešení zastavitelnosti. Krajský soud si tuto námitku mylně vyložil tak, že stěžovatelka napadala rozdílnost úprav ploch v k. ú. Z. a v k. ú. B.. Tuto skutečnost však stěžovatelka nezpochybňovala.

[4] Nerovný přístup k účastníkům v průběhu pořizování územního plánu stěžovatelka prokazovala rovněž listinami přiloženými k žalobě. Krajský soud důkazy neprovedl s odůvodněním, že se týkají procesu přijímání územní studie, která není předmětem přezkumu v tomto soudním řízení. Probíhající proces pořizování územní studie však byl jedním z důvodů, proč odpůrce nevyhověl námitce stěžovatelky. Stěžovatelka s poukazem na princip plné jurisdikce žádá NSS, aby důkazy provedl v řízení o kasační stížnosti. V návrhu na zrušení části územního plánu stěžovatelka poukazovala také na diskriminační vypořádání námitek vznesených jinými osobami zúčastněnými na řízení. Krajský soud uzavřel, že vypořádání těchto námitek nezasahovalo do právní sféry stěžovatelky, a proto se jimi nezabýval. Tuto skutečnost stěžovatelka nepopírá. Nesprávné vypořádání námitek jiných osob zúčastněných na řízení zmínila proto, aby upozornila na obecnou praxi odpůrce.

[5] Stěžovatelka napadá také závěry krajského soudu, podle kterých není věcně legitimována brojit proti územním změnám na pozemcích p. č. X a st. p. č. X v k. ú. B., neboť není vlastníkem ani spoluvlastníkem těchto pozemků. Absence věcného práva stěžovatelky k těmto pozemkům nemůže být důvodem pro závěr o nedostatku její věcné legitimace. Další kasační námitka se týká nepřiměřeného rozšiřování ploch pro výrobu a skladování v k. ú. B. (plochy P.BU.1 a P.BU.2). Jedná se o porušení zásady subsidiarity ve smyslu minimalizace zásahů. Krajský soud se zcela ztotožnil s odůvodněním odpůrce, jeho argumentace je však v mnoha ohledech nesprávná. Konečně stěžovatelka poukazuje také na nekonzistentnost v odůvodnění krajského soudu. Krajský soud v jedné části rozsudku uvádí, že není povolán hodnotit územní plán po odborné stránce. Na jiném místě však činí odborné úvahy o ideální podobě území.

III. Vyjádření odpůrce a osob zúčastněných na řízení

[6] Odpůrce odmítá ničím nepodložené spekulace stěžovatelky, že námitky a připomínky vypořádal rozdílně podle toho, jaké osoby je podaly. Základním východiskem je rozdílnost charakteru obou území, což stěžovatelka naprosto upozadňuje. K námitce o nedostatku věcné legitimace ve vztahu k pozemku p. č. X v k. ú. B. odpůrce uvádí, že stěžovatelka neprokázala přímé dotčení vlastních subjektivních práv. Obdobně ani ve vztahu k pozemku st. p. č. X v k. ú. B. stěžovatelka netvrdila a neprokázala přímé dotčení na svých subjektivních právech. Pokud jde o vymezení ploch pro výrobu a skladování na území P.BU.1 a P.BU.2, odpůrce zdůrazňuje, že v průběhu projednávání návrhu územního plánu dospěl ke kompromisnímu řešení a využití území omezil pouze na drobnou a řemeslnou výrobu. Navíc v textové části výroku územního

pokračování

plánu na s. 32 stanovil jako podmínku vybudování ochranného a izolačního pásu zeleně. Odpůrce poukazuje na judikaturu, podle které by měl soud přistupovat k přezkumu územního plánu zdrženlivě a v rámci testu proporcionality postihovat pouze extrémní případy. Uzavírá, že vymezení konkrétních ploch v dané oblasti je racionální už jen z toho důvodu, že se zhodnotí tzv. brownfields a pozemky nebudou ležet ladem. U drobné výroby navíc nelze očekávat nadměrné negativní imise. K poslední kasační námitce odpůrce konstatuje, že krajský soud ani v jednom případě nevybočil ze své pravomoci. Dle odpůrce krajský soud územní plán nedotvářel, ani odpůrci nevnucoval jinou variantu. Svými argumenty pouze podpořil odůvodnění odpůrce. Odpůrce proto navrhl kasační stížnost zamítnout. Současně požádal o přiznání nákladů řízení.

[7] Ke kasační stížnosti se vyjádřily také osoby zúčastněné na řízení I a II. Primárně odkázaly na své dřívější stanovisko zaslané krajskému soudu. Nadto informovaly NSS, že se stěžovatelkou proběhla koncem června 2018 dohoda ohledně územní studie ÚS 8 - Buda.

IV. Replika stěžovatelky

[8] V replice stěžovatelka nejprve reaguje na vyjádření odpůrce. S odkazem na rozsudek ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-185, uvádí, že pro její aktivní věcnou legitimaci postačí i „nepřímé“ dotčení vlastnického práva. Ve vztahu k pozemku p. č. X v k. ú. B. dodává, že tímto pozemkem je zajištěna nezbytná komunikační potřeba, a to i na pozemek ve spoluvlastnictví stěžovatelky p. č. x v k. ú. B. v jeho severní části. Po podání kasační stížnosti odpůrce vložil do evidence územně plánovací činnosti územní studii ÚS8 - Buda, která uvedený pozemek vymezila v souladu s územním plánem pro účely místní komunikace s možností vyvlastnění. Stěžovatelka se jako dotčený vlastník účastnila i některých jednání ve věci územní studie. Pokud jde o vymezení ploch P.BU.1 a P.BU.2 jako ploch pro výrobu a skladování, zhodnocení ve prospěch jednotlivců (několika málo vlastníků pozemků v tzv. brownfieldu) je tu povýšeno nad zájmy ostatních obyvatel.

[9] Stěžovatelka nadto nesouhlasí s tím, aby soud přiznal odpůrci v případě úspěchu ve věci náklady řízení. Odkazuje na judikaturu, podle které orgánům veřejné moci jakožto účastníkům soudního řízení v zásadě nepřísluší náhrada nákladů řízení. Náklady účtované odpůrcem nejsou účelně vynaložené. Odpůrce je městem disponujícím již řadu let vlastním právním oddělením, které má i podle sdělení na webové adrese města zajišťovat komplexní právní služby města. Tím dává najevo, že je jeho materiální i personální vybavení dostatečné. Pakliže se odpůrce nechal zastoupit advokátem, měl by ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/09, prokázat, že v daném případě bylo zastoupení advokátem nezbytné.

[10] Stěžovatelka reaguje také na vyjádření osob zúčastněných na řízení. Přiznává, že se v červnu 2018 zúčastnila jednání, z něhož vzešla konečná podoba územní studie ÚS 8 - Buda. Zmiňuje však, že pořizovatel nevyhověl její žádosti o přerušování jednání po dobu trvání soudního sporu. Tato skutečnost tedy svědčí o tom, že mezi stěžovatelkou a osobami zúčastněnými nemohla být uzavřena dohoda, byť jednání bylo vedeno snahou všech zúčastněných osob o uspořádání vztahů, které by dotčené vlastníky omezovalo ve výkonu vlastnického práva co možná nejméně.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti

posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Nejprve se NSS věnoval námitkám o nerovném přístupu odpůrce k osobám podávajícím námitky a připomínky k územnímu plánu [V.A.], poté vypořádal námitku o věcné legitimaci stěžovatelky ve vztahu k pozemku p. č. X v k. ú. Buda [V.B.], zabýval se také námitkou týkající se věcné legitimace stěžovatelky ve vztahu k pozemku st. p. č. X v k. ú. B. [V.C.], dále přezkoumal skupinu námitek směřujících proti nepřiměřenému rozsahu ploch P.BU.1 a P.BU.2 pro výrobu a skladování v k. ú. B. [V.D.], v závěru pak posoudil námitku o nahrazování správního uvážení úvahami soudu [V.E.].

[12] Kasační stížnost není důvodná.

V.A. Námitka nerovného přístupu odpůrce k osobám podávajícím námitky a připomínky k územnímu plánu

[13] Stěžovatelka předně namítá, že odpůrce nezastává rovný přístup ke všem osobám, které v řízení o návrhu územního plánu vznesly námitky (připomínky). Zatímco námitku stěžovatelky vypořádal všeobecným odkazem na územní studii, připomínce starosty bez dalšího zcela vyhověl. Krajský soud si prý stěžovatelčiny námitky vyložil mylně tak, že napadala rozdílnost úprav ploch v části Z.(Z.ZV.4) a v části B. (Z.BU.4).

[14] Tuto námitku NSS neshledal důvodnou.

[15] Stěžovatelka podala dne 8. 6. 2017 námitky k návrhu územního plánu. V jedné z námitek navrhla stanovit pro zastavitelnou plochu Z.BU.4 v k. ú. B. limity minimální plošné výměry stavebních parcel 1 500 - 2 000 m² a maximální počet rodinných domů (tří). Této námitce odpůrce nevyhověl s tím, že podrobná parcelace včetně velikosti stavebních pozemků bude předmětem řešení územní studie. Konstatoval, že zatímní návrh studie předpokládá pět stavebních pozemků o velikosti 982 - 1 996 m², odbornou diskuzi o počtu parcel (tři či pět) a jejich velikosti je však třeba vést nikoliv na úrovni územního plánu, ale na dostatečně podrobné platformě řešení a projednání návrhu územní studie.

[16] Dne 9. 6. 2017 podal k návrhu územního plánu připomínku pan Radim Šimáně, starosta odpůrce. Jeho připomínka se také týkala limitů zastavitelnosti, avšak na ploše Z.ZV.4 v k. ú. Z.. Pan Radim Šimáně se v připomínce vyjadřoval k návrhu územního plánu, který určil minimální velikost stavební parcely v této ploše 2 000 m². Zastavitelnost plochy Z.ZV.4 v k. ú. Z. je prý pro něj akceptovatelná pouze v rozsahu tohoto návrhu, s menší rozlohou parcel by nesouhlasil. Připomínce starosty odpůrce vyhověl. Odkázal na odůvodnění námitky č. 13 ze dne 8. 6. 2017, kde se již podrobně vyjádřil ke zvětšení minimální velikosti stavební parcely na ploše Z.ZV.4 v k. ú. Z. z původně navrhovaných 1 300 m² na 2 000 m². Odpůrce vysvětlil, že minimální velikost stavební parcely 2 000 m² na ploše Z.ZV.4 v k. ú. Z. stanovil za účelem zachování typické urbanistické struktury v části Z., kde se nachází poměrně velké selské statky nepravidelného půdorysu.

[17] NSS souhlasí se stěžovatelkou, že se její námitka týkala stejné problematiky jako připomínka starosty obce, tj. maximální přípustné zastavitelnosti území. Podstatné však je, že se námitka stěžovatelky a připomínka starosty odpůrce vztahovaly k naprosto odlišným plochám, které se nachází v jiném katastrálním území a mají jiné funkční vymezení i charakter. Zatímco námitka stěžovatelky se týkala zastavitelnosti plochy Z.BU.4 v k. ú. B., která spadá do ploch BV-N (plochy bydlení v rodinných domech – venkovské), připomínka starosty obce se vztahovala k zastavitelnosti plochy Z.ZV.4 v k. ú. Z., která se řadí mezi plochy BVo-N (plochy bydlení v rodinných domech – venkovské s ochranným režimem).

pokračování

[18] Požadavek stěžovatelky v námitce k návrhu územního plánu na vymezení minimální velikosti stavební parcely v rozsahu 1 500 - 2 000 m² či konkrétní počet rodinných domů (tři) na ploše Z.BU.4 v k. ú. B. je ve srovnání s jinými podmínkami pro využití zastavitelných ploch v tomto katastrálním území výjimečný. Na jiné ploše (Z.BU.3) v k. ú. B. stanovil odpůrce minimální velikost stavební parcely o poznání nižší (1 000 m²), u dalších ploch v této oblasti (Z.BU.5, Z.BU.6, Z.BU.7, Z.BU.8) pak minimální velikost stavební parcely či počet rodinných domů vůbec neupravil. Z územního plánu navíc vyplývá, že v již zastavěném území na pozemku sousedícím s plochou Z.BU.4 v k. ú. B. stojí rodinný dům na stavební parcele podstatně menšího rozměru, než navrhuje stěžovatelka. S ohledem na místní poměry v k. ú. B. proto NSS považuje za žádoucí, že se odpůrce bude zabývat požadavkem stěžovatelky v územní studii, která limity zastavitelnosti na ploše Z.BU.4 podrobně prozkoumá. Jedná se tedy o legitimní požadavek mající oporu ve stavebním zákoně [viz § 30 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)].

[19] V k. ú. Z. naproti tomu odpůrce na převážné většině nově vymezených zastavitelných ploch přistoupil k omezení jejich zastavitelnosti, a to buď stanovením maximálního počtu rodinných domů na dané ploše (viz plocha Z.ZV.6) či minimální velikosti stavební parcely 2 000 m² (viz plochy Z.ZV.4 a Z.ZV.8). Tento postup odpůrce racionálně zdůvodnil potřebou zachování jedinečného urbanistického charakteru této oblasti, kde se nachází poměrně velké selské statky nepravidelného půdorysu. NSS odmítá tvrzení stěžovatelky, že by se odpůrce nezabýval případným omezením majitelů pozemků nacházejících se na dotčené ploše Z.ZV.4 v k. ú. Z. (viz s. 124-125 textové části odůvodnění územního plánu v reakci na námitku č. 13, kterou vznesl vlastník pozemku dotčeného tímto omezením - srov. bod [16]). Stěžovatelka není věcně legitimována k ochraně práv vlastníků pozemků na této ploše, a proto NSS neposuzoval, zda konkrétní omezení zastavitelnosti bylo proporcionální.

[20] Lze uzavřít, že rozdílné vypořádání námítky stěžovatelky a připomínky starosty obce souviselo s odlišnými poměry daných katastrálních území a konkrétních ploch. NSS neshledal opodstatněnými spekulativní tvrzení stěžovatelky o součinnosti starosty a odpůrce či o tom, že odpůrce prostřednictvím svého starosty upřednostnil vlastní zájmy nad zájmy ostatních vlastníků pozemků. K obdobným závěrům dospěl také krajský soud v bodech 37. a 38. napadeného rozsudku. Jak správně stěžovatelku upozornil, „*jsou-li obě území rozdílná, jak to v odůvodnění námítek popsal odpůrce, nelze při vypořádání srovnatelných námítek (požadavku na stanovení minimální výměry pozemku a omezení počtu staveb na něm) očekávat stejné výsledky*“. Odůvodnění krajského soudu v bodech 37. a 38. napadeného rozsudku považuje NSS za dostatečné vypořádání stěžovatelčiny námítky. Je pravda, že se krajský soud v bodě 37. zabýval odlišným charakterem k. ú. B. a Z., který stěžovatelka dle svých slov nerozporovala. Právě odlišný charakter těchto dvou území však úzce souvisí s tím, proč odpůrce vypořádal rozdílně námitku stěžovatelky a připomínku starosty obce. NSS se tedy neztotožnil ani s tvrzením stěžovatelky, že si krajský soud její žalobní námitku o rozdílném přístupu odpůrce při vypořádání námítek nesprávně vyložil.

[21] NSS zdůrazňuje, že územní plánování je složitý proces, o němž rozhoduje obec ve své samostatné působnosti. Konkrétní volba využití určitého území reflektuje aktuální politickou vůli v orgánech obce, která je omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky (srov. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007-73, *Jistebnice*, cit. v bodě 36. napadeného rozsudku). Je tedy věcí odpůrce, jaké podmínky pro využití konkrétních ploch v jednotlivých katastrálních územích stanoví, pohybuje-li se v zákonných mantinelech. Odpůrce je oprávněn volit odlišné strategie pro zastavování jednotlivých území s ohledem na jejich zamýšlený budoucí rozvoj.

[22] Stěžovatelka se v kasační stížnosti podivuje nad tím, že jako vlastník pozemku v lokalitě Z.BU.4 B. měla svou námitku podrobenu výrazně přísnějším kritériím posouzení než starosta, který nevlastní v lokalitě Z.ZV.4 Z. žádnou nemovitost. Je vlastníkem nemovitosti v sousední lokalitě, a proto mohl vznášet pouze připomínky. Podle NSS tato skutečnost nemůže mít vliv na to, jak odpůrce upraví zastavitelnost v jednotlivých územích. S podáním námítky a připomínky jsou spjaty odlišné procesní důsledky, tato skutečnost však nemůže ovlivnit hmotněprávní posouzení věci (srov. § 52 a § 53 stavebního zákona).

[23] V řízení před krajským soudem stěžovatelka doložila listiny (zápisy z pořizování územní studie Z.4.9 Buda, zápisy ze společného jednání ve věci pořizení územní studie ÚS 8 Buda, zvukovou nahrávku z jednání dne 21. 3. 2018, její přepis a korespondence stěžovatelky s odpůrcem), které podle ní svědčí o součinnosti odpůrce se starostou a rozdílném přístupu odpůrce k účastníkům v průběhu pořizování územního plánu. V kasační stížnosti stěžovatelka napadá postup krajského soudu, který tyto listiny odmítl provést jako důkazy s odůvodněním, že předmětem přezkumu byla zákonnost územního plánu, nikoliv proces přijímání územních studií. NSS se s názorem krajského soudu ztotožňuje. Předložené listiny se týkají konkrétních územních studií vypracovaných pro lokality Z.BU.4 (Z.4.9) v k. ú. B.. Proces tvorby těchto územních studií nemůže nic vypovídat o tom, zda je podmínka v územním plánu na vypracování územní studie pro lokalitu Z.BU.4 v k. ú. B. s ohledem na úpravu jiných ploch v územním plánu diskriminační. Tvorba územní studie se navíc týkala pouze vlastníků dotčených pozemků a starosta v tomto procesu vůbec nevystupoval. NSS proto nevyhověl návrhu stěžovatelky na provedení předložených důkazů v řízení o kasační stížnosti.

[24] Stěžovatelka v žalobě poukazovala také na diskriminační vypořádání námitek vznesených některými osobami zúčastněnými na řízení. V kasační stížnosti neupřesňuje, jaké konkrétní námitky osob zúčastněných má na mysli. V této souvislosti pouze obecně odkazuje na body 41. až 43. rozsudku krajského soudu. Krajský soud v této části rozhodnutí nejprve v bodě 42. neshledal aktivní věcnou legitimaci stěžovatelky ve vztahu k námitce č. 15, kterou podali spoluvlastníci pozemku p. č. X v k. ú. B. (aktivní věcnou legitimaci ve vztahu k tomuto pozemku napadá stěžovatelka samostatnou kasační námitkou, srov. kap. V.B). Ke stejnému závěru pak dospěl také v bodě 43. ve vztahu k námitce č. 24 týkající se žádosti o vyjmutí sportoviště z nově navržené plochy Z.BU.2, k námitkám č. 25, č. 28 a č. 29, týkajícím se požadavku na rozšíření zastavitelných ploch, a k námitce č. 4, již se dotčený vlastník domáhal přerážení pozemku z ploch bydlení do plochy výroby a skladování - drobná řemeslná výroba (aktivní věcnou legitimaci ve vztahu k pozemku st. p. č. X v k. ú. B., který je předmětem námítky č. 4, napadá stěžovatelka také samostatnou kasační námitkou, srov. kap. V.C.).

[25] Stěžovatelka nepopírá, že uvedené námitky se její právní sféry skutečně netýkají (s výjimkou námitek č. 15 a č. 4 týkajících se pozemků p. č. X a st. p. č. X v k. ú. B.), avšak vysvětluje, že na nesprávné vypořádání námitek jiných osob poukázala ve snaze demonstrovat obecnou praxi odpůrce a jeho odlišný přístup k osobám účastnícím se schvalování územního plánu.

[26] NSS se seznámil se všemi vyjmenovanými námitkami a dospěl k závěru, že tyto námitky nespovídají o nerovném přístupu odpůrce. Pokud jde o námitky č. 15 a 24, stěžovatelka v žalobě výslovně namítala, že tuto námitku odpůrce neodůvodnil věcně správně. Z její argumentace vůbec neplyne, v čem má spočívat diskriminační praxe odpůrce.

[27] V případě námitek č. 25, 28, 29 a 4 stěžovatelka kromě zpochybnění správnosti věcného odůvodnění námitek poukázala také na konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje nerovný

pokračování

přístup odpůrce k dotčeným vlastníkům. Námitkám č. 25, 28 a 29 týkajícím se požadavku na rozšíření zastavitelných ploch prý odpůrce nevyhověl proto, že „*tato plocha v návrhu pro společné jednání nebyla, její dodatečné vložení po veřejném projednání by tedy nebylo korektní vůči dotčeným orgánům ani vůči majitelům pozemků, které byly ze zastavitelných ploch vyjmuty po společném jednání*“. Naproti tomu námitce č. 4 týkající se přerážení pozemku z plochy bydlení na plochy výroby a skladování bez dalšího vyhověl přesto, že ani v tomto případě nebyla plocha výroby uvedena v návrhu územního plánu pro společné jednání.

[28] Podle NSS ani vypořádání těchto námitek nesevřdí o nerovném přístupu odpůrce. Odůvodnění námitek č. 25, 28 a 29 stěžovatelka vytrhává z kontextu. Odpůrce těmto námitkám nevyhověl zejména proto, že návrh územního plánu již obsahuje velké množství zastavitelných ploch a v rámci návrhu územního plánu pro společné jednání uzavřel s orgánem ochrany zemědělského půdního fondu dohodu, ve které významně omezil tehdy vymezené zastavitelné plochy. Odůvodnění námitek č. 25, 28 a 29 a argument nekorektnosti je třeba vnímat v kontextu vývoje předchozích jednání o rozsahu zastavitelných ploch v návrhu územního plánu (srov. celé odůvodnění námitek č. 25 a 28). Důvodem nevyhovění námitkám č. 25, 28 a 29 tedy nebyla holá skutečnost, že požadavek na rozšíření zastavitelných ploch nebyl obsažen již v návrhu pro společné jednání. NSS proto nepovažuje přístup odpůrce za nerovný, pokud vyhověl námitce č. 4, přestože požadovaná změna nebyla obsažena v návrhu územního plánu pro společné jednání.

[29] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS neshledal důvodnou skupinu námitek o nerovném přístupu odpůrce k osobám vznášejícím námitky (připomínky) v řízení o návrhu územního plánu.

V.B. Věcná legitimace stěžovatelky ve vztahu k pozemku p. č. 91/4 v k. ú. Buda

[30] V další námitce stěžovatelka napadá závěr krajského soudu, že není aktivně věcně legitimována napadat územní změny na pozemku parc. č. X v k. ú. B., kterou odpůrce v územním plánu navrhl jako plochu dopravní infrastruktury - místní komunikace. Uvádí, že je spoluvlastníkem pozemku p. č. x v k. ú. B., který je oddělen od pozemku p. č. X v k. ú. B. asi 20 metrů širokým pásem zemědělské půdy (parcelně rozděleným na několik pozemků ve vlastnictví mimo jiné osob zúčastněných V., VI., VII. a VIII.). Vzdálenost mezi pozemky p. č. x a p. č. X tedy není velká, navíc mezi nimi nestojí žádný stavební objekt. Podle stěžovatelky lze předpokládat, že odpůrce pozemek p. č. 91/4 vyvlastní za účelem výstavby místní komunikace. Existence plochy ve vzdálenosti cca 20 metrů od pozemku v jejím spoluvlastnictví, jejíž budoucí využití umožňuje výstavbu místní komunikace (tedy pozemní komunikaci vyšší kategorie dle § 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), představuje podle stěžovatelky reálné dotčení na jejich právech. Podle již dokončené územní studie č. 8 je navíc místní komunikace prokazatelně navržena také za účelem zajištění dostupnosti na pozemek stěžovatelky p. č. x, v jeho severní části. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že neexistence věcných práv k pozemku p. č. X v k. ú. B. automaticky nevylučuje její aktivní věcnou legitimaci.

[31] NSS k tomu uvádí následující. Jak shrnul již krajský soud (viz body 28. a 41. napadeného rozsudku), navrhovatel se může úspěšně domáhat zrušení územního plánu pouze v případě, že má aktivní věcnou legitimaci. Aktivní věcná legitimace se zakládá na důvodnosti tvrzení navrhovatele, že byl tímto opatřením zkrácen na svých hmotných právech (srov. § 101a s. ř. s.). Navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena a těmto tvrzením musí soud následně přisvědčit (viz např. rozsudek ze dne 13. 7. 2016, čj. 1 As 201/2015-181, věc *Kozomín*, bod 23). Věcná legitimace chybí nejen tehdy, jsou-li konkrétní tvrzení navrhovatele nedůvodná, ale i v případech, kdy mezi namítaným

porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele nelze nalézt žádnou souvislost (srov. např. rozsudek ze dne 20. 1. 2010, čj. 1 Ao 3/2009-82, věc *městys Polešovice*, bod 39).

[32] Lze souhlasit se stěžovatelkou, že neexistence věcných práv k pozemku p. č. X v k. ú. B. automaticky nevylučuje její věcnou legitimaci. Nutno však podotknout, že stěžovatelka není ani vlastníkem sousedícího pozemku. Mezi pozemky p. č. X a p. č. x v k. ú. B. se nachází další pozemkové parcely. Jak tvrdí sama stěžovatelka, pozemky jsou od sebe odděleny asi 20 metrů širokým pásem. NSS nevylučuje, že změnou územního plánu může být dotčen dokonce také vlastník pozemku, který s plochou, na niž dopadá změna územního plánu, přímo nesousedí. Podle judikatury se „[d]otčenost nevyčerpává ani v hranicích mechanicky vnímaného „sousedění“ pozemků či staveb určitých vlastníků s těmi pozemky a stavbami, na něž přímo dopadá změna územního plánu; dotčen totiž může být - ovšem spíše výjimečně - i vlastník pozemku (stavby) vzdálenější, má-li zamýšlená změna územního plánu takovou povahu, že při jejím provedení je reálné podstatné ovlivnění poměrů i na tomto pozemku (stavbě). „Dotčení“ se proto musí posuzovat materiálně, s důkladným uvážením poměrů příslušné lokality, konkrétních pozemků (staveb), ve vztahu k nimž se dotčenost posuzuje, a povahy změn územního plánu“ (viz v bodě [21] shora cit. věc *Jistebnice*).

[33] Po zhodnocení skutkového stavu NSS dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud, a to že změnou územního plánu na pozemku p. č. X v k.ú. B. nebyla hmotná práva stěžovatelky dotčena. Stěžovatelka v žalobě pouze obecně tvrdila, že odpůrce neprokázal nutnost změny využití pozemku, tedy že existovala nezbytná komunikační potřeba. Namítala rovněž to, že si odpůrce neobstaral souhlas vlastníků pozemku dotčeného změnou. Podle NSS však tato tvrzení nevypovídají nic o tom, jak konkrétní změna na pozemku p. č. X v k. ú. B. poškodí stěžovatelku. Funkční vymezení této plochy připouští vznik tzv. „slepé místní komunikace“, jejímž smyslem má být zpřístupnění pozemků, na kterých je vymezena lokalita Z.BU.4 (viz odůvodnění námitky č. 15 v odůvodnění textové části územního plánu). S ohledem na účel a charakter navrhované komunikace nelze předpokládat nadměrné zatížení okolních pozemků negativními důsledky dopravního provozu. Stěžovatelka ostatně žádné konkrétní tvrzení tohoto charakteru v žalobě ani kasační stížnosti neuvádí.

[34] NSS podotýká, že územní plán vymezuje závazně plochy dopravní infrastruktury - místní komunikaci pouze na pozemku p. č. X v k. ú. B. a neřeší dopravní napojení severní části pozemku ve spoluvlastnictví stěžovatelky p. č. x v k. ú. B.. Samotná změna území na pozemku p. č. X v k. ú. B. stěžovatelku nemůže poškodit. Rozdělení pozemku p. č. x v k. ú. B. na parcely a jejich případné dopravní napojení řeší územní studie ÚS8 – Buda, která není předmětem tohoto řízení. Řešení územní studie bude neopominutelným, právně nezávazným, podkladem příslušného územního řízení. Až v tomto navazujícím procesu se k navrženému řešení vyjádří mimo jiné i dotčené orgány (formou závazného stanoviska), které hájí veřejné zájmy v území, nebo případně i veřejnost. Teprve při územním řízení je řešení obsažené v územní studii projednáváno a v případě kladného výsledku projednání je v územním rozhodnutí zohledněno (viz Potěšil, L. - Roztočil, A. - Hrušová, K. - Lachmann, M.: *Stavební zákon - online komentář* [online]. 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2015). Ve fázi řízení o přezkumu územního plánu nelze právně nezávaznou územní studii zohlednit a dovozovat z ní aktivní věcnou legitimaci ve vztahu k územním změnám na pozemku p. č. X v k. ú. B..

[35] NSS dospěl k závěru, že stěžovatelka není aktivně věcně legitimována ve vztahu k ploše dopravní infrastruktury na pozemku p. č. X v k. ú. B.. Jakékoliv námitky směřované proti této části územního plánu jsou proto nedůvodné.

V.C. *Věcná legitimace stěžovatelky ve vztahu k pozemku st. p. č. X v k. ú. B.*

pokračování

[36] Krajský soud z důvodu nedostatku věcné legitimace stěžovatelky zamítl také její žalobní námitku, ve které napadala nesprávné a diskriminační vypořádání námitky k návrhu územního plánu č. 4. Tato námitka se týkala požadavku na přecházení pozemku st. p. č. X v k. ú. B. z plochy BVo-S (plocha bydlení v rodinných domech - venkovské s ochranným režimem) na plochu VD-S1 (plocha výroby a skladování - drobná a řemeslná výroba).

[37] Stěžovatelka opět nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nedostatku její aktivní věcné legitimace. Uvádí, že pozemek st. p. č. X v k. ú. B. je součástí funkční plochy vymezené jako „drobná řemeslná výroba a skladování“. Plochy výroby a skladování se v souladu s § 11 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, vymezují tam, kde se předpokládá využití pozemků a staveb pro těžbu, hutnictví, těžké strojírenství, chemii, skladové areály, pozemky zemědělských staveb a pozemky související veřejné infrastruktury. Případná realizace takových záměrů může podle stěžovatelky nepochybně ovlivnit kvalitu bydlení v dané lokalitě, a to i ve vztahu k vlastníkům sousedních či vzdálenějších pozemků. Podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí navíc plochy výroby a skladování přímo navazovat na plochy dopravní infrastruktury. V budoucnu tak lze prý v dané lokalitě očekávat dopravní výstavbu.

[38] NSS se také v tomto případě ztotožnil s posouzením krajského soudu. Obavy stěžovatelky jsou liché. Drobná a řemeslná výroba spočívá v činnostech nerušícího charakteru. Územní plán dokonce pro plochu VD-S1 na pozemku st. p. č. X v k. ú. B. zavádí nad rámec podmínek pro využití tohoto typu ploch další omezení (viz textová část územního plánu - výrok, s. 60 - 61). Pozemek ve spoluvlastnictví stěžovatelky se nadto nachází ve značné vzdálenosti od pozemku st. p. č. X v k. ú. B., je oddělen mnoha jinými pozemky se stavbami a dopravní komunikací.

[39] Na tomto místě je třeba zdůraznit to, co bylo již uvedeno výše. Věcnou legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jímž byla vyhlášena změna územního plánu, může mít vlastník nesousedícího pozemku jen zcela výjimečně, např. tehdy, pokud by z konkrétních okolností bylo již v této fázi nepochybné, že při jakémkoliv způsobu realizace změny územního plánu dojde k dotčení vlastnických práv majitelů pozemků a staveb, a to nejen sousedních, ale i vzdálenějších (srov. bod [32]).

V.D. *Námitka nepřiměřeného rozsahu ploch pro výrobu a skladování*

[40] Další kasační námitky stěžovatelky se týkají nepřiměřeného rozsahu ploch pro výrobu a skladování (plochy P.BU.1 a P.BU.2 v k. ú. B).

[41] NSS předně zdůrazňuje, že „*podmínkou zákonitosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu)*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, *POLABÍ Vysoká*). Úkolem soudu však není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat excesy z výše uvedených zásad.

[42] Vymezení ploch výroby a skladování v lokalitě P.BU.1 a P.BU.2 v k. ú. B. NSS neshledal v žádném aspektu excesivním.

[43] Stěžovatelka předně zpochybňuje závěr krajského soudu, že plochy P.BU.1 a P.BU.2 byly historicky určeny pro výrobu. Uvádí, že předchozí územní plán z roku 1999 tuto plochu vymezoval výlučně jen k zemědělským účelům. Současně napadá také tvrzení krajského soudu, že jde o bývalý zemědělský areál stále ještě bohatě zastavěný stavbami. Krajský soud podle ní nerozlišil, že část staveb je již nově postavena právě pro předpokládanou plochu drobné a řemeslné výroby a skladování, a nevzešla tak z bývalého zemědělského areálu. Stěžovatelka nepovažuje za racionální, aby se využívání území pro výrobu a skladování zvyšovalo nad rámec nově postavených budov až na současných 60 000 m², obzvláště pokud se ve vzdálenosti 1-2 km od obce při dálnici nachází neustále se rozšiřující plocha pro daný účel.

[44] Po seznámení se s výkresy návrhu územního plánu z října 2013 (založenými ve složce územní plán Bakov nad Jizerou - průzkumy a rozborů) NSS zjistil, že plochy P.BU.1 a P.BU.2 dříve patřily mezi stabilizované plochy VZ-S (plochy výroby a skladování - zemědělská výroba). Ostatně sama stěžovatelka v kasační stížnosti konstatuje, že podle předchozího územního plánu z roku 1999 se jednalo o plochu pro zemědělskou výrobu a služby. Plochy P.BU.1 a P.BU.2 tedy v rozporu s tím, co tvrdí stěžovatelka, byly historicky určeny pro výrobu, byť se jednalo o specifický druh výroby zemědělské. Z výkresu z října 2013 nadto vyplývá, že se již tehdy na převážné většině území nacházela soustava objektů, kterou projektant ve výkresu zakroužkoval a označil slovy „*Problém 3: Chátrající areál*“. Rozsudek krajského soudu tedy správně vystihl poměry v daném území. Námitky stěžovatelky považuje NSS za liché.

[45] NSS nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatelky, že odpůrce plochy výroby nepřipustně rozšiřuje. Oproti původnímu stavu odpůrce v novém územním plánu rozsah ploch pro zemědělskou výrobu viditelně nezvýšil, pouze změnil jejich funkční vymezení nejprve na VL-N (plochy výroby a skladování – lehký průmysl) a poté na VD-N (plochy výroby a skladování – drobná a řemeslná výroba). Odpůrce přitom ve vypořádání námítky č. 24 a) vysvětlil, že § 4 až § 19 vyhlášky č. 501/2006 Sb., již neobsahují samostatnou funkční plochu zemědělské výroby, proto se přiklonil k typově nejpřílehavějšímu funkčnímu vymezení. Odpůrce tedy vymezením ploch P.BU.1 a P.BU.2 pro drobnou a řemeslnou výrobu navázal na stávající funkční charakter území.

[46] NSS připouští, že funkční vymezení VD-N (plochy výroby a skladování – drobná a řemeslná výroba) je obsahově širší, neboť vedle výroby zemědělské lze na ploše provozovat také jiné druhy *drobné* výroby. Změna funkčního využití ploch P.BU.1 a P.BU.2 však nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv stěžovatelky, ani nenaruší závažným způsobem pohodu bydlení v k. ú. B.. Převažující využití území na plochách drobné a řemeslné výroby dle výroku textové části územního plánu spočívá v nerušící výrobě drobného charakteru (viz textová část územního plánu - výrok, s. 60 - 61). Odpůrce pečlivě vážil skutečnost, že plochy P.BU.1 a P.BU.2 navazují na zástavbu rodinných domů, a proto v reakci na námítku č.24 vlastníků pozemků a staveb v k. ú. B. změnil oproti původnímu návrhu funkční využití ploch VL-N (plochy výroby a skladování – lehký průmysl) a zpřísnil podmínky využití území vymezením plochy jako drobná a řemeslná výroba [viz vypořádání námítek č. 24 a) a b) na s. 147-149 textové části územního plánu - odůvodnění]. Nadto odpůrce vyhověl také dalšímu požadavku v námítce č. 24 a do výroku textové části územního plánu vložil požadavek na vybudování ochranné a izolační zeleně, která oddělí stávající plochy bydlení od plochy výroby a skladování.

[47] Podle stěžovatelky ochranný pás zeleně odpůrce vymezil pouze v odůvodnění územního plánu, nikoliv už v samotném jeho výroku, který je na rozdíl od odůvodnění závazný. Na tuto skutečnost prý upozorňovala již v žalobě, krajský soud ji však nevzal v potaz. S tvrzeními stěžovatelky se NSS neztotožnil. Odpůrce na s. 32 výroku textové části územního plánu mezi podmínkami pro využití ploch P.BU.1 a P.BU.2 výslovně jmenuje „*pruh ochranné a izolační zeleně*“

pokračování

oddělující stávající plochy bydlení BV0-S na jižním (jihozápadním) okraji lokality“. Na tuto část výroku územního plánu odkázal také krajský soud v bodě 39. rozsudku. Pás ochranné zeleně tak chybí pouze v grafické části územního plánu. Jak odpůrce vysvětlil při vypořádání námítky č. 24, zaznamenání pásu ochranné zeleně přesahuje možnosti měřítka grafické části územního plánu.

[48] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, že zachování možnosti využití pozemků šlo dosáhnout i jiným způsobem než jejich zařazením do ploch výroby a skladování. Za zcela nelogický označuje závěr odpůrce i krajského soudu, že změnou vymezení plochy území by vlastník přišel o smysluplnost využití svých pozemků a musel by investovat do bouracích prací. Změna území nepředstavuje zákonný důvod k tomu, aby vlastníkovu bylo nařízeno odstranění stavby.

[49] NSS považuje s ohledem na poměry panující v daném území vymezení ploch výroby a skladování za logické a racionální řešení. Podle vyjádření odpůrce bylo jeho snahou zhodnotit pozemky v oblasti bývalého zemědělského areálu tak, aby nadále nezůstaly ležet ladem. Nelze očekávat, že by vlastník dobrovolně investoval do bouracích prací, aby plochy uvolnil pro jiné funkční využití území. Stěžovatelka k tomu v kasační stížnosti poznamenává, že stavby bývalého zemědělského areálu a pozemky pod nimi na ploše P.BU.1 mají dosud oddělený vlastnický režim - vlastník areálu je odlišnou osobou od vlastníka pozemku. Tato skutečnost však podle NSS sama o sobě nebrání smysluplnému využití pozemků. Mezi vlastníky může dojít k převodu vlastnického práva či jiné dohodě. Jedná se o pouhou spekulaci.

[50] NSS se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatelky, že zachování možnosti využití pozemků lze dosáhnout i jiným způsobem, než jejich zařazením do ploch výroby. V takovém případě by se faktické využití území spočívající v provozu několika zemědělských skladů či výrobních hal naprosto míjelo s funkčním vymezením plochy a byl by zcela popřen smysl územního plánování. Vymezení funkční plochy v územním plánu musí reflektovat skutečné či zamýšlené převažující využití této plochy. Pakliže by soud přistoupil na tezi stěžovatelky, že změna území nepředstavuje důvod k nařízení odstranění stavby, jiné funkční vymezení ploch P.BU.1 a P.BU.2 by ve skutečnosti znamenalo jen další chátrání areálu.

[51] NSS uzavírá, že zvolený kompromis v podobě nerušící výroby považuje za proporcionální řešení poměrů v daném území. K obdobným závěrům dospěl také krajský soud v bodech 39. a 40. napadeného rozsudku. NSS přitom odmítá tvrzení stěžovatelky, že si její žalobní námítky krajský soud nesprávně vyložil v tom smyslu, že jediným vhodným funkčním určením tohoto území mají být plochy zeleně. Krajský soud komplexně posoudil, zda vymezení ploch výroby a skladování v území P.BU.1 a P.BU.2 nezasáhlo nepřiměřeným způsobem do stěžovatelčiných práv.

[52] Námítky stěžovatelky proto neshledal důvodnými.

V.E. *Námítka nahrazování správního uvážení úvahami soudu*

[53] V poslední kasační námítce stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu pro nekonzistentnost a nahrazování správního uvážení. Uvádí, že krajský soud na více místech v rozsudku zdůrazňuje princip zdrženlivosti soudu při hodnocení odborné stránky územního plánu. Přesto ale v rozsudku vyjadřuje vlastní úvahy o ideální podobě území. Konkrétně stěžovatelka odkazuje na bod 40. rozsudku, ve kterém se soud vyjadřuje k prolínání funkcí bydlení a nerušící výroby. V této souvislosti stěžovatelka rovněž výslovně napadá tvrzení krajského soudu, že snoubení funkcí bydlení a funkcí nerušící výroby je vhodnější z hlediska občanské vybavenosti. Tento závěr podle stěžovatelky není ve vztahu k území dané obce

správný, jelikož město Bakov nad Jizerou ani místní část Buda nejsou klasickými „satelity“, ale územím obývaným různými generacemi se stálými sousedskými vazbami mezi obyvateli. Jde o region s jednou z nejnižších nezaměstnaností, proto úvaha o zlepšení občanské vybavenosti nárůstem pracovních míst je nanejvýš hypotetická.

[54] NSS k tomu pouze stručně uvádí, že krajský soud dospěl k závěru, že vymezení ploch drobné a řemeslné výroby na území P.BU.1 a P.BU.2 nebude mít nepřijatelné dopady na pohodu bydlení v obci. Vycházel přitom z konkrétních poměrů daného území, na které poukázal v bodech 39. a 40. Obecné úvahy o kladných dopadech snoubení funkcí bydlení a nerušící výroby nebyly pro posouzení žalobní námitky rozhodující a krajský soud je uvedl pouze podpůrně. Vytýkané skutečnosti proto nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

[55] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[56] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch.

[57] Odpůrce byl ve věci úspěšný, proto mu NSS přiznal vůči stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení. NSS vzal v potaz skutečnost, že odpůrce má svého vlastního právníka města, na což poukazuje stěžovatelka v replice. Nicméně s ohledem na předmět projednávané věci a její složitost, jakož i na velikost odpůrce nelze předpokládat, že právní oddělení odpůrce je dostatečně personálně vybaveno k tomu, aby bylo schopné odpůrce dostatečně kvalifikovaně zastupovat v řízení o kasační stížnosti. Soudní spory týkající se územního plánu nepatří do rámce běžné úřední činnosti. Náklady odpůrce na advokáta proto NSS považuje za účelně vynaložené (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29). Nález ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/09, kterým argumentuje stěžovatelka, na danou věc nedopadá, jelikož se týkal práva statutárního města na náklady řízení ve standardním soudním sporu, kde se neřešila žádná složitá právní otázka.

[58] Odpůrce má právo na náhradu nákladů v podobě odměny právního zástupce za dva úkony právní služby (převzetí věci a vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 6 200 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhrady hotových výdajů zástupce ve výši 600 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát odpůrce je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů o částku této daně, tj. o 1 428 Kč. Stěžovatelka je povinna zaplatit odpůrci na nákladech řízení částku celkem 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

[59] Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

pokračování

10 As 218/2018 - 92

Zdeněk Kühn
předseda senátu